

[Aksel Larsen.]

Denne Dividendeudbetaling kan udtrykkes anderledes end i Procent, nemlig i Kroner og Ører. Sammenlagt har man alene i Dividende udbetalt 119 820 000 Kr. til Sukkerfabrikkernes Aktionærer i den Tid, Fabrikkerne har eksisteret. Hvis man vil undersøge, hvor stor Gevinst Aktionæerne har faaet, maa man naturligvis hertil lægge deres direkte Fortjeneste derved, at de fik nye Aktier til Parikurs, medens Børskursen var 277. Ligeledes maatte man tage i Betragtning, at der samtidig mange Gange er udbetalt Bonus og foretaget andre Udlojninger til Aktionæerne; men jeg har desværre ikke haft Tid til, inden Mødet her begyndte, at faa disse Tal med.

Samtidig har man oparbejdet ganske anselige Reservefonds og andre Fonds; jeg har ikke faaet undersøgt alle disse, men jeg har kigget paa Reservefonden. I den Besvarelse, jeg har faaet fra Ministeriet paa min Forespørgsel, en Besvarelse, som altsaa er en Gengivelse af et Svar fra Sukkerfabrikkerne, staar der, at Sukkerfabrikkernes Aktiekapital er paa 22 Mill. Kr., og at Reservefonden er paa 29½ Mill. Kr. Det er jo en ganske anselig Reservefond. Lad os bare være enige om, at eftersom Fabrikkerne ligger der endnu, og de er ikke helt daarlige, er ikke brugt op endnu, og efter hvad man for øvrigt har foretaget af fornødne Afskrivninger — det har jeg ikke haft Tid til at kontrolere —, er det en ganske pæn Reservefond, det er ganske simpelt Aktionæernes Sparepenge, disse 29½ Mill. Kr.

Saa kiggede jeg selv i Greens „Danske Fonds & Aktier“ og saa, at i 1944 var Reservefonden kun paa 19 Mill. Kr. Nu er den paa 29½ Mill. Den er altsaa steget med 10 Mill. fra 1944. Jeg vil gerne erkende min Uformaaenhed, jeg ved ikke, hvorledes denne Stigning er foregaaet, jeg har ikke haft Tid til at undersøge det; men jeg henstiller, at vi nu faar en Undersøgelse af disse Forhold og faar den fornødne Besked, og jeg mener, jeg maa have Ret til at kræve Undersøgelsen foretaget af sagkyndige Folk fra Administrationen, som kan hjælpe os med at udrede disse Forhold. Vi kan ikke være tilfredse med, at vi dels ingen Besked faar, dels faar en daarlig Besked. Saa er Ordningen vedtaget, Loven traadt i Kraft, Udvalget opløst, og man kan derefter om dette Forhold kun faa det at vide, man selv undersøger.

Jeg tror, de Detailler, jeg har nævnt, i hvert Fald belyser, at Sukkerfabrikkernes Aktionærer har tjent tilstrækkeligt paa Suk-

kerproduktion og Sukkersalg her i dette Land. Dem behøver man ikke at statsgarantere noget Udbytte. Jeg tror samtidig, det underbygger det Krav, vort Parti har rejst saa ofte, at man, da hele denne Produktionsgren i øvrigt er inde under Statskontrol eller skulde være det, lige saa godt kunde gøre Skridtet fuldt ud og lade Staten overtage Sukkerfabrikkerne, nationalisere dem.

Ud fra disse Synspunkter har vi stillet to Ændringsforslag, som vi desværre ikke har kunnet faa det øvrige Udvalgs Tilslutning til. Jeg maa sige, det forbavser mig, at vi kommer til at ride fuldstændig alene med dem, at de fire øvrige Partier kan blive saa rørende enige om at gaa imod dem.

Vi har stillet Ændringsforslag Nr. 3, som beskæftiger sig med Udbyttebetalingen til Sukkerfabrikkernes Aktionærer. Der staar ikke direkte noget om det i Loven, det er noget, der er fastsat paa anden Maade, men enhver ved, at Udbyttet maa højst være 6 pCt., og det administreres af Fabrikkerne og Handelsministeriet saaledes, at Fabrikkerne faar Lov til at udbetale 7½ pCt. Vi mener, at dette er for meget, dels ud fra den Status, jeg har gjort op for Sukkerfabrikkerne, og dels fordi det almindelige Renteniveau her i Landet er faldet. Det vilde være ganske urimeligt, at Staten saa gennem sine Ordninger og gennem en Fordyrelse af Sukkeret eller ved at Statskassen maa betale Tilskud garanterer Aktionæerne en saadan Forrentning af deres Penge.

Hvis det skulde gaa helt rigtigt til, burde det i Loven i Aar fastsættes, at der overhovedet ikke maa betales Udbytte, men at alt det, der skulde have været anvendt til Udbyttebetaling, skal gaa i Statskassen eller bruges til at gøre Sukkeret billigere med. Aktionæerne har jo i fire Aar taget 1½ pCt. for meget om Aaret, det er i alt 6 pCt. Naa, det gaar ikke altid rigtigt til, og vi har ikke villet gaa saa vidt, men vi har ment, der maa tages Hensyn til det almindelige Renteniveau her i Landet, til Ønskeligheden af at tvinge dette Renteniveau ned og til den Omstændighed, at hvis man vil gaa hen og sætte sine Penge i en Bank eller Sparekasse — forudsat altsaa at man har nogen —, kan man enten ikke slippe af med dem eller ikke faa dem forrentet, og Staten giver jo heller ikke for høje Renter ved de Laan, den optager hos Befolkningen. Derfor foreslaar vi, at for indeværende Aar maa Udbyttet ikke overstige 2 pCt., og belært af Erfaringen tilføjer vi, at denne Bestemmelse ikke under noget Paaskud maa overtrædes, for hvis noget